

Noaptea aceea...

Necorupb

Noaptea aceea - noapte toridă de vară,
nici-o adiere, nici un zgomot afară...
Pereții curbați, adunați în oglindă,
voiau în ghiocul lor să mă prindă,
iar umbrele nopții, plutind prin odaie,
rupeau din oglindă bucăți să mă taie.
Din larg auzeam o sirenă cum plânge,
iar cartea deschisă, cu buchii nătânge,
rămasă citită cândva jumătate,
ploua peste mine cu oaze turbate,
și razele lunii, prin ușa crăpată,
la margini de vis mă duceau dintr-odată.

Curgeau palmierii, cu umbrele-n apă,
prin vechi amintiri ce păreau că îmi scapă,
lăsând doar mistere jucând, nevăzute,
prin doruri ascunse sub brâu de redute,
dar tu apăreai din neant, dintr-odată,
pe-o umbră de karma, plutind ca o pată.
Venea din văzduh o dorință nebună -
s-alerg după tine pe raze de lună,
dar zorii, venind prea curând la fereastră,
plecai, mai departe, cadână măiastră,
iar dorul, rămas lângă ușa crăpată,
șoptea că n-o să mai vii niciodată.